

[Riishøj]

serne bør ud af loven, og de virksomheder, der mener at have krav på at komme ind under § 1, stk. 3, må så søge.

Desuden ville det være indlysende at inddrage varetransporter, herunder olietransporter. Hvis regeringen ikke vil tolke loven sådan, at varetransporter er omfattet, agter vi, gerne i samarbejde med et flertal, at fremsætte ændringsforslag til lovforslaget, sådan at varetransporter, herunder olietransporter, omfattes af loven. Det virker grotesk, at man standser al import og så undtager den valuta-indtægt, som ligger i varetransporterne, og der er for øvrigt heller ikke de store beløb på spil i denne sammenhæng. Adskillige redere har i øjeblikket forbud mod at anløbe israelske havne, når de skal anløbe arabiske havne. Det er ikke et brud på gældende praksis inden for skibsfarten.

Vi ønsker altså at få strammet loven på disse punkter. Vi ved, at der er en række virksomheder, der vil henvende sig til udvalget, og de henvendelser må vi naturligvis se på, men der skal meget stærke argumenter til for, at § 1, stk. 3, kommer i funktion, hvis det står til socialistisk folkeparti.

Det kunne nu være meget rart, hvis vi under debatten fik klarlagt, om regeringen agter at stemme imod eller undlader at stemme for dette forslag. Det vil nok også påvirke udvalgsarbejdet, om vi skal satse på regeringens samarbejde i denne sag, eller om det skal være det alternative Sydafrikaflertal, der skal bære denne lov igennem.

Sværke (RV):

I december 1985 besluttedes det i folketinget, at der skulle fremsættes lovforslag om iværksættelse af yderligere foranstaltninger mod Sydafrika. Regeringen blev ved denne lejlighed pålagt at fremsætte lovforslag om forbud mod handel med Den sydafrikanske Republik.

Her har vi altså forslaget, og det radikale venstre hilser det meget velkommen. Vi mener ikke, at tingene i Sydafrika har ændret sig væsentligt, siden spørgsmålet sidst blev behandlet. Vi mener stadig, at den afgørende forskel på forholdene i Sydafrika og alle andre steder er, at det her udelukkende er hudfarven, der afgør, om folk forfølges.

Lovforslaget indeholder forbud mod al udførsel fra Danmark til Sydafrika; hvad

indførsel angår, er sagen en anden. Vedrørende kulimportforbuddet har vi jo et andet lovforslag, så den side af sagen er i orden.

Til gengæld dukker der nu en fortegnelse over dispensationer op; fortegnelsen rummer en række stoffer, hvoraf de fleste er mig ukendte, men de hævdes at være af vital interesse for dansk produktion. Men kan man da bare forbyde eksport af varer, som vi nok sagtens kan sælge til andre lande, og så stadig væk importere varer, vi ikke kan undvære? Jeg synes, det indeholder en snert af dobbeltmoral.

Man har naturligvis ikke spurgt Sydafrika, om de overhovedet vil eksportere noget til Danmark, når denne lov er vedtaget. Mig bekendt udgør Danmarks import fra Sydafrika mindre end 1 pct. af Sydafrikas eksport, så de er formentlig temmelig ligeglade med den lille promille, som vi gerne fortsat vil importere dernede fra. Der er således al mulig grund til særdeles nøje og kritisk at vurdere importdispensationerne og diskutere dem i udenrigsudvalget.

Omvendt mener de radikale, at der stadig væk skal være mulighed for enkeltstående tilfælde af eksport til Sydafrika. Jeg kan her som eksempler nævne medicin og øvrige varer af humanitær art. Som bekendt er de radikale vanskelige at få i tale, når det gælder om at slå ihjel, men når det gælder om at redde menneskeliv, er vi altid lydhøre.

Sluttelig vil jeg sige, at i dag taler alle om »Out of Africa« – her er tingets opgave at sige: »Out of South Africa«.

Bollmann (CD):

Et flertal her i tinget pålagde den 13. december 1985 regeringen at udarbejde lovforslag om forskellige foranstaltninger over for Sydafrika. Det har regeringen loyalt rettet sig efter, og forslaget ligger så her i dag. Og vi har selvfølgelig ikke noget imod i CD, at det er udarbejdet.

Men jeg vil slå fast, at CDs holdning til den slags foranstaltninger ikke er ændret, hverken siden den 13. december eller siden den 27. november 1985, hvor beslutningsforslag nr. B 1 var til første behandling. Ordfører dengang var hr. Nør Christensen, og både han og hr. Erhard Jakobsen redegjorde på meget klar vis for vores holdning, så jeg kan